

Je teď tvá

Helena Vondráčková

Pár her a stánky poutí,
to dřív býval její svět,
dětský smích snad z úst a pih
jí dodnes neodlét.
Ta, která mívá dosud sen,
že sněží kvůli nám,
dneska závoj má, ten z bílých pěn
a spěchá kdovíkam.
Je teď tvá, je teď tvá.

Ten tam je vláček na klíč,
zbyla po všem prázdná skříň,
opouští to království,
kam patří čím dál míň.
Dcera, s níž se otec chlubil,
má stále v očích třpyt,
mámin hlas však neslyší,
běží tam, kam musí jít.
Je teď tvá, je teď tvá.

Bílý most je stužka s myrtou
a tam za ní dlouhý břeh,
tak ji veď k těm hrotům skal,
svou nejmilejší z všech.
Ať jen neztratí svou něhu,
ten kroužek, cos jí dal
i tam na druhém břehu,
ať ti šeptá dál a dál,
já jsem tvá, jsem jen tvá.

Tak ji miluj a snad věřit nech,
že sněží kvůli nám.
Ta, co věnem dá svůj vlastní dech,
ta, bez níž byl bys sám,
je teď tvá, je teď tvá